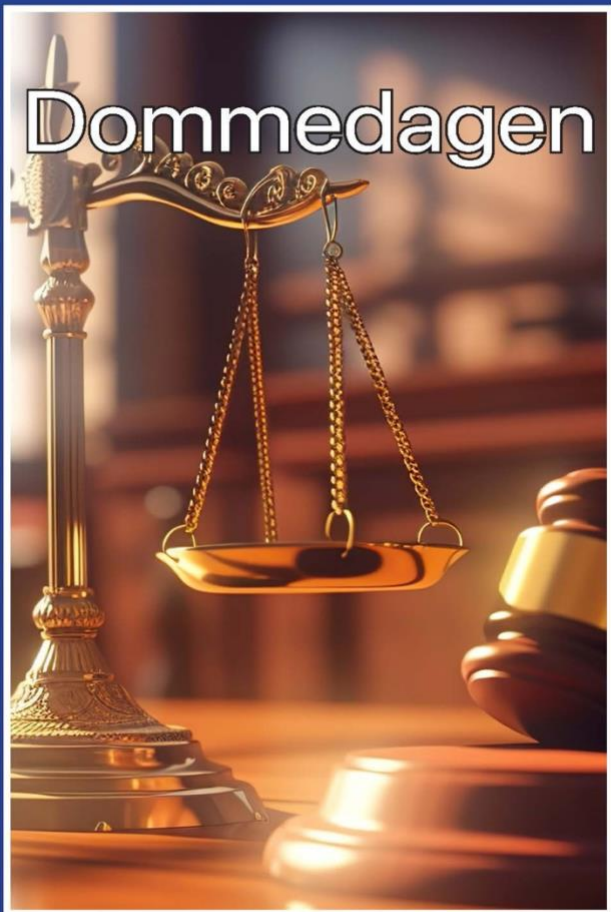

Dommedagen

Dommedagen

"Lad himlene juble, ... lad jorden glæde sig, ... lad markerne juble og alt, hvad der er på dem, ... lad alle træerne i skoven juble for Herren, for han kommer for at ... dømme verden med retfærdighed og folket med sin sandhed."

Salme 96:11-13

Bibelens lære om en kommende dommedag for hele menneskeheden er både betryggende og håbeful. Den stemmer overens med opfordringen i vores tekst til alle om at glæde sig over, at Herren kommer for at "dømme verden med retfærdighed og folkeslagene med sin sandhed". Apostlen Paulus bekræftede denne dags komme, da han talte på Areopagus. Han fortalte folket, at Gud har fastsat en dag, hvor "han vil dømme verden med retfærdighed" ved Jesus Kristus, og at han har "givet alle mennesker sikkerhed for dette ved at oprejse ham fra de døde." Apostlenes Gerninger 17:31

Den kommende dommedag, som Herren har fastsat i sin frelsesplan, er mere end en tid, hvor de retfærdige vil blive belønnet og de ugudelige straffet. Det vil også være en prøveperiode, hvor

menneskene vil have mulighed for, på grundlag af fuld viden om de involverede spørgsmål, at vælge mellem lydighed mod Herren og ulydighed, mellem retfærdighed og uretfærdighed.

Det betyder, at dommedagen ikke er en almindelig dag på 24 timer, men, som Bibelen lærer, en hel tidsalder, der varer tusind år. Det er faktisk de samme tusind år, hvor Kristus vil regere over jorden, for han vil være både dommer og konge. De trofaste tilhængere af Jesus i denne tidsalder vil være hans medkonger i disse tusind år, og de vil også dele med ham i arbejdet med at dømme verden. Åbenbaringen 20:4; 1 Korinther 6:2

Disse smukke og harmoniske lærdomme i Bibelen skjules af den fejlagtige opfattelse, at hver enkelt persons evige skæbne uigenkaldeligt afgøres af Gud i dødsøjeblikket. Der er ingen skriftstøtte for denne tanke (undtagen når det gælder dem, der tager imod Kristus og indvie deres liv til guds tjeneste i denne evangeliets tidsalder).

Tværtimod sagde Jesus, at de, der ikke accepterer hans lære, ikke dømmes nu, men senere. „Hvis nogen hører mine ord og ikke tror, dømmer jeg ham ikke: ... det ord, jeg har talt, det samme vil dømme ham på den sidste dag.” (Johannes 12:47,48). Hvor

smukt dette harmonerer med løftet i vores tekst om, at mennesker på den lykkelige dommedag i fremtiden vil blive dømt efter "sandheden", for Jesu ord er sandelig sandheden.

Den nuværende dommedag

Jesu udtalelse om, at de, der ikke tror på hans ord nu, ikke dømmes, indebærer, at de, der tror og bliver hans tilhængere, kommer til dom i den nuværende tid. Dette er sandt. Men for at forstå de fulde implikationer er det nødvendigt at indse, at ordet "dom", som det bruges i denne sammenhæng i Skriften, betyder mere end blot at afsige en dom; det omfatter også tanken om en retssag, der fører til en dom.

Derfor tales der i Bibelen om, at kristne er under retssag nu. Peter taler om "prøvelsen af jeres tro" og siger, at den er "meget mere værdifuld end guld, der forgår". (1. Petersbrev 1:7). Han skrev også: "Tænk ikke, at det er mærkeligt, når I bliver sat på prøve med ild, som om der var sket jer noget usædvanligt." (1. Petersbrev 4:12). Det er klart, at kristnes prøvelse er hård. Men belønningen er tilsvarende stor. " , vær trofast indtil døden, så vil jeg give dig livets krone." Åbenbaringen 2:10

Efter at have nævnt de kristnes "ildprøve" eller dom, forklarer Peter yderligere: "Tiden er kommet, hvor dommen skal begynde ved Guds hus; og hvis den først begynder med os, hvad skal da blive enden for dem, der ikke adlyder Guds evangelium? Og hvis de retfærdige næppe bliver frelst, hvor skal da de ugudelige og syndere fremstå?" (1 Peter 4:17,18). Denne tekst fastslår klart, at den nuværende tidsalder er en tid med dom for de troende, "Guds hus".

Dette er kun begyndelsen på Herrens doms værk. Peter spørger: "Hvor skal de ugudelige og syndere fremstå [til dom]?" I denne tekst besvarer apostlen ikke sit eget spørgsmål, og nogle konkluderer, at der ikke er nogen fremtidig dom for de vantro, og at de vil fremstå på et sted med evig pine.

Jesus svarede imidlertid anderledes. Som citeret ovenfor sagde han, at de, der hører og ikke tror, bliver forbigået i denne tid og vil blive dømt ved hans "ord" på "den sidste dag". (Johannes 12:47,48). I denne vidunderlige forsikring gør Mesteren det klart, at dommen over de vantro ikke finder sted i dette liv, at der ikke træffes nogen beslutning om deres evige skæbne nu, og at det ikke vil ske før "den sidste dag".

Udtrykket "den sidste dag" henviser ikke til den sidste dag i et menneskes nuværende liv. Det samme udtryk blev brugt af Martha, da hun om sin bror Lazarus sagde: "Jeg ved, at han vil opstå igen ved opstandelsen på den sidste dag." (Johannes 11:24). Bemærk, at "den sidste dag" er på tidspunktet for opstandelsen. Det er den tusindårige dag, hvor Kristus regerer, og hvor dommen finder sted – den sidste store dag eller periode i den guddommelige plan for menneskets forløsning og genoprettelse fra synd og død.

Af de allerede citerede tekster fremgår det, at kun indviet tilhængere af Mesteren nu står for retten for livet. Der er ingen anden prøveperiode for disse, og hvis vi ikke bemærker, at de skriftsteder, der fastslår dette faktum, kun gælder for kristne, kunne vi let antage, at der ikke er nogen prøvetid for andre end i det nuværende liv.

Ingen kan dog være på prøve for livet, mens de stadig er under fordømmelse. Og det er situationen for alle, der ikke har accepteret Kristus som deres Frelser og indvie sig til at gøre Guds vilje. Troende derimod kommer på grundlag af deres tro ud fra den fordømmelse, der kom over mennesket gennem fader Adam. I deres nye stilling for Herren

har de "livets retfærdighed", hvor der "ikke er nogen fordømmelse". Romerne 5:18; 8:1

Betydningen af dette i relation til den kommende dommedag afsløres af Jesus, når han siger: "Den, der hører mit ord og tror på ham, som har sendt mig, har [ved tro] evigt liv og kommer ikke til dom [græsk, "krisis", der betyder dom]; men er gået over fra døden til livet." (Johannes 5:24). Dette fortæller os klart, at troende ved tro nu går over fra døden til livet og ikke vil komme til dom i fremtiden; deres dom eller retssag er nu.

Dette er en stor sandhed, som vi må tage i betragtning, hvis vi skal forstå formålet med verdens fremtidige dommedag og dens resultater. For eksempel udelukker det den opfattelse, at det er en tid, hvor syndere vil blive adskilt fra de hellige, med en adskillelse baseret på beslutninger, der tidligere er truffet, da hver enkelt døde; for Jesus understreger, at de "hellige", hans sande tilhængere, slet ikke vil optræde i den fremtidige dom.

I opstandelsen

Som allerede citeret sagde Jesus, at de, der tror, går fra døden til livet. Dette er selvfølgelig baseret

på tro. Fra Guds synspunkt er disse ikke længere under fordømmelse. Det er disse, Jesus henviser til i Johannes 5:29, hvor han siger, at de, der har gjort godt, vil "komme frem ... til livets opstandelse". Deres domstid er forbi, og i opstandelsen belønnes de med den "herlighed og ære og udødelighed", som de flittigt har søgt "ved tålmodig udholdenhed i det gode". Romerne 2:7

Dem, der har gjort ondt

Jesus forsikrer os om, at opstandelsen ikke kun er for dem, der "har gjort godt", for han siger, at alle, der er i gravene, vil høre hans røst og komme frem (Johannes 5:28). Men som det næste vers erklærer, er det kun dem, der har gjort godt, der vil komme frem til en "opstandelse til liv", for dem, der har "gjort ondt", kommer frem "til en opstandelse til dom". Det græske ord, som Jesus bruger, er "krisis", og den almindelige oversættelse oversætter det fejlagtigt med "fordømmelse".

Ordet "krisis" på græsk betegner en afgørende prøve eller oplevelse. Denne afgørende prøve for kristne finder sted i det nuværende liv, og hvis de består den med succes, kommer de frem til livet i opstandelsen. Men alle andre kommer frem "til en opstandelse til dom", det vil sige til deres domsdag

eller retssag. For dem vil den store krise, hvor deres evige skæbne afgøres, finde sted, efter at de er vågnet op fra dødens søvn.

Den kommende tusindårige prøvetid for verden vil på en måde være den anden dom for menneskeheden, den første fandt sted i Edens Have. Det var vores første forældres dommedag, og resultatet blev delt af hele menneskeheden. I den prøvelse eller krise adlød Adam ikke den guddommelige lov og blev dømt til døden. Gennem arvelighed delte hans børn hans straf. Som apostlen Paulus skrev: "Ved én mands overtrædelse kom dommen over alle mennesker til fordømmelse." Romerne 5:18

Gud oplyste Adam om sin vilje, sin lov. "Du må ikke spise af træet til kundskab om godt og ondt," sagde Herren. (1. Mosebog 2:17). Det var en enkel lov. Der var intet kompliceret ved den, og den var ikke svær at forstå. Adams fordømmelse var resultatet af hans beslutning om at handle i strid med den sandhed, der var blevet åbenbaret for ham. Hans ulydighed medførte ikke kun døden, men også et tab af forståelse. Mørke vedrørende Gud og hans vilje var et uundgåeligt resultat af hans "fald", og Adams efterkommere har også arvet denne "mørke" fra ham. Esajas beskriver denne generelle

tilstand i verden og siger: "Mørke skal dække jorden og tæt mørke folkeslagene." Esajas 60:2

Men Gud holdt ikke op med at elske sin menneskelige skabelse. Faktisk "elskede han verden så højt", at han sendte sin elskede Søn for at frelse Adam og hans slægt fra døden. Han sørgede også gennem Kristus for oplysning af verden. Så efter at Esajas havde beskrevet "tæt mørke" over folket, tilføjede han: "Men Herren vil opstå over dig, og hans herlighed vil ses over dig. Og hedningerne skal komme til dit lys, og kongerne til din opgangens glans." vers 2,3

I overensstemmelse med dette sagde Jesus: "Jeg er verdens lys" (Johannes 8:12). Vi får også at vide, at han er det sande lys, som "oplyser ethvert menneske, der kommer til verden" (Johannes 1:9). Ikke "alle mennesker" er endnu blevet oplyst af evangeliet, som det skinner i Jesu Kristi ansigt. For langt størstedelen af menneskeheden gælder det stadig, som Johannes siger: "Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke forstået det." Johannes 1:5

Det er klart, at de, der ikke forstår lyset, ikke kan acceptere det og glæde sig over det. Derfor sagde Jesus: "Hvis nogen hører mine ord og ikke tror,

dømmer jeg ham ikke." (Johannes 12:47). Til sine disciple sagde Jesus: "Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører." (Mattæus 13:16). Da Jesus forklarede, at han ikke dømte dem, der hørte hans ord og ikke troede på dem, gav han som begrundelse en profeti, som han citerede og anvendte på sig selv og sit værk: "Han har blindet deres øjne og forhærdet deres hjerte, så de ikke kan se med deres øjne og forstå med deres hjerte og omvende sig, og jeg kan helbrede dem." Johannes 12:40

Jesus sagde: "Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at frelse verden gennem ham." (Johannes 3:17). Troen på Kristus, det sande Lys, er den eneste betingelse, på hvilken nogen kan blive befriet fra denne fordømmelse. Men da selv nu folket som helhed ikke forstår Lyset, er nødvendigheden af en fremtidig dag med oplysning og dom åbenbar.

De døde skal høre

Vi har allerede citeret Mesterens ord, der forsikrer os om, at de, der nu hører og tror på hans ord, modtager liv – ved tro nu og faktisk i opstandelsen – og at disse ikke vil komme til dom med verden i fremtiden. (Johannes 5:24). Men vers 28 og 29

udvider håbet betydeligt. Jesus bekræfter der, at "alle, der er i gravene, vil høre hans røst og komme frem." De, der har troet og vist sig trofaste før døden, vil da straks komme ind i det evige liv. Alle andre vil få en fuld mulighed for at tro, og de, der tror, vil leve.

At der efter døden vil være en mulighed for at høre sandheden og tro, vil for nogle være en ny tanke. Men det er en bibelsk tanke. Intetsteds i Bibelen står der, at muligheden for at modtage liv gennem Kristus er begrænset til nutiden. Alle kristne tror, at Gud er barmhjertig og tålmodig over for syndere. Men af en eller anden grund er der opstået en fejlagtig opfattelse af, at Guds barmhjertighed kun gælder, indtil en person dør, og at Gud ikke kan være barmhjertig over for et menneske, efter at det har udåndet sin sidste åndedrag.

Der er ingen bibelsk støtte for denne begrænsede opfattelse. Fra det guddommelige synspunkt er hele den vantro verden død i synd, og i fire tusind år før Jesu første komme lod Gud den fordømte verden falde i søvn i døden uden at gøre noget for at oplyse og frelse dem. At han sendte Jesus som Forløser og Frelser beviste, at Gud elskede sine menneskelige skabninger. Men for at modtage liv gennem ham må de tro; dog havde de millioner, der

døde før Kristus kom, bestemt ikke mulighed for at tro på ham.

Utallige millioner er siden da døde uden at have haft mulighed for at tro, fordi de aldrig hørte om det eneste navn, der er givet under himlen eller blandt mennesker, hvorved de skal frelses (ApG 4:12). Desuden forstår mange, der hører Jesu lære, ifølge hans eget vidnesbyrd ikke de spørgsmål, der er forbundet hermed. På deres vegne skal vi takke Gud for den forsikring, Jesus giver os om, at han ikke har dømt dem, og at de senere skal dømmes ved hans "ord".

"Ved hans sandhed"

Jesu udtalelse om, at hans ord vil dømme de vantro i sidste ende, er i overensstemmelse med teksten, der erklærer, at Herren i den lykkelige tid vil dømme folket "med sin sandhed" (Salme 96:13). Dette er en smuk tanke. Det betyder, at hele menneskeheden skal oplyses med sandheden om Gud, , og på grundlag af denne oplysning vil de få mulighed for at adlyde og leve.

Denne herlige kendsgerning, som så tydeligt læres i Skriften, sætter fokus på mange tekster og løfter i Bibelen, som ellers er modstridende. For eksempel

Johannes 1:9, hvor der står, at Jesus er "det sande lys, som oplyser ethvert menneske, der kommer til verden". Dette var bestemt ikke tilfældet for dem, der døde, før Kristus kom! Det har heller ikke været tilfældet for utallige millioner siden da. Men denne tekst har en reel betydning på grund af den velsignede forsikring om, at der vil komme en fremtidig dag med oplysning.

I en vidunderlig profeti om den dag, den tusindårige periode, hvor Kristus regerer, gives løftet om, at "jorden vil være fuld af kundskab om Herren, som vandet dækker havet." Esajas 11:9

Zefanja fortæller os i en afslørende profeti, der nu går i opfyldelse med opløsningen af den sociale orden, som apostlen Paulus beskriver som "denne nuværende onde verden", at efter denne periode med nød vil Herren "vende sig til folket med et rent sprog [budskab], så de alle kan påkalde Herrens navn og tjene ham med ét sind". Galaterbrevet 1:4; Zefanias 3:8,9

Profeten Jeremias fortæller os om en fremtidig tid, hvor Herren vil indgå "en ny pagt med Israels hus og med Judas hus" og forklarer, at den guddommelige lov da vil blive skrevet i folks hjerter. Kendskabet til Herren vil da være så universelt, at

alle vil kende ham, "fra den mindste til den største af dem". Jeremias 31:31-34

Apostlen Paulus siger: "Gud ... vil, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden. For der er én Gud og én mellemmand mellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus, som gav sig selv som genløsningsbetaling for alle, for at det skulle vidnes om på sin tid." 1 Timoteus 2:3-6

Ved første øjekast synes den rækkefølge, der gives her, at være i modstrid med andre skriftsteder, der insisterer på, at man først skal have kendskab til sandheden og derefter på grundlag af denne viden tro og blive frelst; for her taler apostlen om først at blive "frelst" og derefter modtage kendskab til sandheden.

I dette tilfælde bruger Paulus imidlertid ikke ordet "frelst" til at beskrive den evige frelse, der følger af at tro på og adlyde evangeliet. Han fortæller os snarere, at det er Guds vilje, at alle, der er døde i uvidenhed om det eneste navn, hvorved vi skal frelses, skal vækkes fra en åndelig død for at få mulighed for at komme til erkendelse af sandheden. Med andre ord bruger Paulus ordet "frelst" til at beskrive det, Jesus lovede, da han sagde, at alle i

deres grave ville høre hans stemme og komme frem.

Den store sandhed, som alle må lære og acceptere for at opnå evigt liv, er, at Jesus Kristus ved Guds nåde smagte døden "for alle mennesker" (Hebræerne 2:9). Paulus taler om dette som en "genløsningsbetaling for alle", og det er denne store sandhed, der skal "vidnes om [gøres kendt] på sin tid". Udtrykket "til sin tid" er meget betydningsfuldt. Det indikerer, at Guds kærlige plan for menneskehedens forløsning og frelse skrider frem i en velordnet og forudbestemt plan, hvor der er en passende tid for hvert element i hans kærlige planer. Den nuværende tidsalder og det nuværende liv er den rette tid for nogle til at forstå Sandheden og dermed tro og adlyde. I løbet af tusindårsriget, og efter at den uoplyste verden er vækket fra døden, vil det være den rette tid for dem at få evangeliet vidnet på en forståelig måde. Så vil det være deres rette tid til at adlyde og leve.

"Og bøgerne blev åbnet"

Åbenbaringen 20:12-15 er et af de meget interessante afsnit i Bibelen, der vedrører verdens fremtidige dommedag. I denne symbolske profeti illustreres menneskenes fremtidige oplysning ved

hjælp af ideen om bøger, der åbnes. Denne vidunderlige beskrivelse af dommedagen lyder:

"Jeg så de døde, små og store, stå foran Gud, og bøgerne blev åbnet, og en anden bog blev åbnet, som er livets bog, og de døde blev dømt ud fra det, der var skrevet i bøgerne, efter deres gerninger. Og havet gav de døde, som var i det, og døden og helvede gav de døde, som var i dem, og de blev dømt, hver efter deres gerninger. Og døden og dødsriget blev kastet i ildsøen. Dette er den anden død. Og enhver, der ikke blev fundet skrevet i livets bog, blev kastet i ildsøen."

Under Kristi tusindårige regering, når de døde vækkes, vil de "stå foran Gud" i den forstand, at gennem Kristi forsoningsværk vil den oprindelige fordømmelse ikke længere tælle imod dem, og hver enkelt vil få mulighed for at tro, adlyde og leve. Men denne mulighed kræver en yderligere manifestation af guddommelig nåde. "Bøgerne" skal åbnes.

Dette er en billedlig måde at fortælle os, at han vil dømme folket "med sin sandhed" (Salme 96:13). "Bøgerne" indeholder sandheden og skal åbnes, for så længe de forbliver lukkede, er sandheden skjult, og folket "forstår den ikke".

Vi er selvfølgelig opmærksomme på den opfattelse, som nogle har, at de bøger, der henvises til i dette afsnit, indeholder optegnelser over alle de dødes tidligere liv, og at disse bøger åbnes på dommedagen for at afsløre, hvem der er værdig, og hvem der er uværdig. Det skal dog bemærkes, at profetien nævner de dømtes "gerninger" som adskilt fra "bøgerne", for dommen siges at være baseret på det, der står i bøgerne, "efter deres gerninger". Pointen er, at dommen er baseret på, i hvor høj grad deres gerninger er i overensstemmelse med sandheden i bøgerne.

Når alt kommer til alt, behøver Herren ikke at slå op i nogen synders gerninger for at afgøre, om han er værdig eller uværdig til livet, for han ved, som Skriften siger, at "der er ingen retfærdig, nej, ikke en eneste" (Romerne 3:10). Selv de, der følger i Jesu fodspor (), ville være uværdige til livet, hvis de blev dømt efter deres egne ufuldkomne gerninger.

Herren ved, at ingen er værdig til livet gennem sin egen retfærdighed. Men den guddommelige kærlighed gav en udvej fra fordømmelsen gennem troen på Kristus, på hans "ord" og på hans vidunderlige offerblod. Men der kan ikke være ægte tro, før der er viden, som troen kan baseres på.

Derfor gives denne viden, "bøgerne" åbnes, under den tusindårige dommedag.

Gud er sin egen fortolker, og i Esajas 29:11-18 taler han igen om disse symbolske "bøger" og om, hvad det betyder, at de åbnes. I dette afsnit fortælles der om en "forseglet bog", som gives til en lærd og derefter til en uvidende. Ingen af dem er i stand til at "læse" eller forstå betydningen af dens indhold.

Endelig åbnes bogen - "På den dag vil de døve høre ordene i bogen, og de blindes øjne vil se ud af uklarheden og ud af mørket." Den periode, der kaldes "den dag", fremgår tydeligt af sammenhængen at være tiden for Kristi rige. Og om den dag gives løftet: "De sagtmødige vil også øge deres glæde i Herren, og de fattige blandt mennesker vil glæde sig over Israels Hellige." vers 19

"Efter deres gerninger"

I dommedagsprofetien i Åbenbaringen 20:12-15 er de døde, der "står foran Gud", dem, som Herren ved har været onde. Det er dem, Jesus beskrev, da han lovede, at de, der "har gjort ondt, [vil komme frem] til dommens opstandelse". (Johannes 5:29). De gerninger, der henvises til, må derfor være deres

gerninger i riget, efter at de har lært, hørt og reageret på budskabet i de åbne bøger.

Profetien siger, at "en anden bog" også åbnes. Den kaldes "livets bog". De døde, der står foran Gud og dømmes på grundlag af deres lydighed mod det, der er skrevet i bøgerne, havde tidligere deres navne opført i en dødbog, for de var alle i Adams "bog". Paulus udtrykker tanken på en lidt anden måde, når han siger: "Som i Adam alle dør", men han tilføjer: "således vil også i Kristus alle blive levendegjort". 1 Korinther 15:22

Således vil Kristi livets bog blive åbnet for menneskeheden, og når hver enkelt af den fordømte race – – vækkes fra døden og oplyses – accepterer og adlyder sandheden, vil hans navn blive indført i den bog. Åbningen af denne livets bog er ikke for at opdage, hvis navne der står i den, men for at indføre navnene på dem, der "efter deres gerninger" beviser deres kærlighed til Sandheden, ved hvilken folket derefter vil blive dømt. Salmerne 96:13

Ildsøen

Åbenbaringen 20:13 siger, at døden og helvede vil give deres døde tilbage. Derfor vil de døde få

mulighed for at stå foran Gud. Helvede, eller hades, som det hedder i den græske tekst, er dødstilstanden, ikke et sted for pinsler. Efter de dødes tilbagevenden fra helvede skal både døden og helvede kastes i "ildsøen", som beskrives som "den anden død" (vers 14). Den kaldes ikke "den anden død", fordi alt, hvad der ødelægges i ildsøen, dør for anden gang, men fordi det vil være anden gang, dødsstraffen udmåles.

I ildsøen, som er den anden død, vil selv døden selv dø. Inkluderet i denne endelige renselse af jorden vil være ødelæggelsen af alle, hvis navne ikke er skrevet i livets bog. Disse vil blive kastet i ildsøen, den anden død, ikke for at blive pint, men for at blive ødelagt.

Den herlige dag, hvor Herren dømmer menneskene med sin sandhed, vil være en tid med nåde for dem. "Når dine domme er på jorden, vil verdens indbyggere lære retfærdighed." (Esajas 26:9). Men selv da vil der være bevidst onde mennesker, der nægter at adlyde sandheden. Om dette siger det næste vers: "Men når de onde viser nåde, lærer de ikke retfærdighed; selv i et land med retskaffenhed fortsætter de med at gøre ondt og tager ikke hensyn til Herrens majestæt." Esajas 26:10

Udtrykket "retfærdighedens land" beskriver de forhold, der vil herske på jorden under Kristi regering. Peter henviser til samme tid og siger: "Vi ser frem til de nye himle og den nye jord, som han har lovet, en verden fyldt med Guds retfærdighed." (2 Peter 3:13). Peter omtaler denne nye æra i menneskets historie som "dommens dag og fortabelsen [ødelæggelsen] af de ugudelige mennesker." (2 Peter 3:7). Det vil betyde fortabelse for alle sådanne, for de vil blive "udryddet blandt folket." Apostlenes Gerninger 3:23

Men som Peter viser, vil kun dem, der nægter at høre og adlyde sandheden, når den bliver præsenteret, blive afsløret som ugudelige og ødelagt. Under sandhedens oplysende indflydelse vil deres egenrådige sindelag blive afsløret.

Fårene og gederne

En anden lektie om den kommende dommedag er Jesu lignelse om fårene og gederne (Mattæus 25:31-46). Det tidspunkt, hvor lignelsen finder anvendelse, identificeres i det indledende vers: "Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle de hellige engle med ham, da vil han sætte sig på sin herligheds trone." Jesus sidder på "sin herligheds trone" i løbet af de tusind år, han regerer.

I den græske tekst er de "engle", der vises sammen med Kristus i herlighed, "budbringere". Der henvises til hans kirke, dem, der tror i denne tidsalder og som viser sig trofaste indtil døden, og som vil blive herliggjort sammen med ham som medkonger og dommere.

Foran denne "hans herligheds trone" vil alle nationer blive samlet, siger lignelsen, og de vil blive adskilt som får og geder adskilles. Dette er ikke en adskillelse mellem kirken og verden, for kirken er sammen med sin Herre på tronen. Opdelingen finder snarere sted mellem dem i verden, der ikke tidligere var blevet oplyst og døde som vantro. De er "de døde, små og store", der "står e for Gud", når "bøgerne" åbnes. Nogle vil da tro og adlyde; andre vil ikke, og derfor opdelingen i to klasser. Åbenbaringen 20:12

Alle nationaliteter vil deltage i den fremtidige dommedagsscene. Jesus sagde ved en anden lejlighed, at det ville være "mere tåleligt for ... Sodoma og Gomorra" på dommedagen end for dem, der afviste og forfulgte ham. (Mattæus 10:15). Det betyder, at befolkningen i disse onde byer fra en fjern fortid vil blive vækket fra døden og få mulighed for at omvende sig, tro og leve.

Det vil være mere tåleligt for disse ugudelige byer end for israelitterne, der afviste Jesus, fordi de ikke syndede mod så meget lys. Men det vil være tåleligt for alle! Alle skal vækkes og oplyses, og hvis de adlyder lyset, sandheden, vil de blive dømt værdige til at leve for evigt.

I lignelsen bliver "fårene" belønnet på grund af deres hjælpsomhed og samarbejdsvilje. Til sine egne disciple sagde Jesus: "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden, som jeg har elsket jer." (Johannes 13:34). Når sandhedens bøger, Jesu ord, som menneskene vil blive dømt efter, åbnes, vil det blive konstateret, at et grundlæggende krav for alle, der findes værdige til livet, vil være en påskønnelse og udøvelse af guddommelig kærlighed, det store princip om uselvskhed, der får en til at være mere interesseret i sin næste end i sig selv.

Denne egenskab vil findes hos fåreklassen. På grund af dette hører de Jesu velkomstord: "Kom, I min Faders velsignede, og arve det rige, som er beredt for jer fra verdens grundlæggelse." (Mattæus 25:34). Dette er jordens rige, som oprindeligt blev givet til vores første forældre, men som de mistede, da de var ulydige mod Gud og blev drevet ud af Eden for at dø. Ved afslutningen af den tusindårige

dommedag vil dette rige blive genoprettet for alle, der da er kvalificerede. Det er denne genoprettelse, som Peter beskriver som "restitution". Apostlenes Gerninger 3:20-23

"Gederne" i lignelsen er dem fra Åbenbaringen 20:15, hvis navne ikke findes i livets bog. De er de ugudelige fra Esajas 26:10 og dem fra Apostlenes Gerninger 3:23, som nægter at lytte til den store Lærer fra den tid og "vil blive udryddet blandt folket".

Gederne vil ifølge Jesus "gå bort til evig straf", mens fårene modtager evigt liv. (Mattæus 25:46). Ordet "straf" () i denne tekst kommer fra et græsk ord, der betyder "at afskære". Med andre ord vil "gederne" blive afskåret fra livet – ødelagt. I vers 41 symboliseres dette ved ild – ild er et af de mest ødelæggende elementer, mennesket kender – "forberedt til Djævelen og hans engle".

Gudskelov vil selv Djævelen og de uhellige engle, der er med ham, også blive ødelagt i den symbolske ildsø, som Åbenbareren erklærer for at være "den anden død". I mellemtiden vil hvert eneste af Adams børn have haft fuld mulighed for at acceptere Guds nåde, som er givet gennem Kristi forsoningsværk. Ingen vil miste livet eller undgå at opnå frelse,

undtagen dem, der trods fuld oplysning nægter at tro og adlyde sandheden.

Dette udvidede syn på Guds nåde og kærlighed bør inspirere os til et større ønske end nogensinde om at tjene og behage ham, for vi har en vidunderlig mulighed for at samarbejde om den guddommelige frelsesplan for et fortabt menneskehed. At modtage livets gave gennem Kristus er en vidunderlig manifestation af Guds nåde. Men ud over dette har vi gennem Kristus den store ære at være partnere med Gud og hans kære Søn i arbejdet med at forene den fortabte verden.

I betragtning af de vidunderlige velsignelser, der stadig venter menneskeheden, velsignelser, der vil komme til folket under den tusindårige dommedag, er det ikke underligt, at salmisten opfordrede hele skabningen til at prise Herren, fordi "han kommer for at dømme jorden." For "han vil dømme verden med retfærdighed og folket med sin sandhed." Salme 96:13